

Hồi 6

Hoàng thiên đại pháp

Trong số tướng lĩnh Bắc Phủ, Hồ Bân có thể coi là cao thủ hạng nhất, tuy không so được với Lưu Lao Chi, Hà Khiêm, Tôn Vô Chung ba người, nhưng sánh với Cát Khản, Cao Hành, Lưu Quỹ và Điền Tế không hề sút kém.

Khi trảo của địch nhân chụp tới còn cách đỉnh đầu vài thước, hấn đã nhanh như cắt rút bội kiếm tiến lên, đồng thời khuy thân tọa mã, triển khai một tư thế đủ cả công lẫn thủ, không chút sơ hở.

Nào ngờ đối phương bỗng nhiên biến chiêu, đổi trảo thành phát, tay áo vụt quất xuống dưới, giống như cánh tay tự dưng dài thêm ba thước, trường tộ chứa đầy chân khí nặng như non chụp vào thân kiếm, đáng sợ hơn là kinh khí theo thân kiếm xâm nhập nội thể, Hồ Bân ngay lập tức bị chấn liệt hổ khẩu, không chịu nổi sức công phá, nửa thân mình đau đớn kịch liệt, trường kiếm thoát thủ bay xuống sông. Đây là lần đầu tiên hấn bị đối phương đánh bật kiếm khỏi tay.

Đang khi cực kỳ kinh hãi, lại thấy đối phương vung cước kích tới trước mặt, muốn tránh cũng không kịp, thẳm kêu "mạng ta hỏng rồi", các thân binh bên cạnh ào tới cứu viện thấy đều chậm mất một bước.

"Bồng!".

Tiếng kinh khí giao nhau vang động bên tai Hồ Bân, hấn cảm giác thấy bên kia Lưu Dự bật lùi về phía sau, địch nhân một cước suýt lấy mạng hấn vọt ra xa còn mau hơn, một tràng cười dài truyền tới, "coi như Hồ Bân người mạng lớn".

Các thân binh vây quanh Hồ Bân, bảo vệ hấn vòng trong vòng ngoài, người nào người nấy đều kinh hãi mất vía. Hồ Bân miễn cưỡng đứng dậy, liếc nhìn Lưu Dự, thấy viên tướng trẻ này đã cho đao vào vỏ, thần tình vẫn lạnh lùng, đang chăm chú nhìn về phía bờ sông nơi thích khách đã mất dạng trong tầm tối. Hồ Bân không nhẫn nại được nữa, giọng tán thưởng: "Tiểu huynh đệ, thật không ngờ, hoàn toàn một đao của người lui địch, chuyện này ta nhất định sẽ báo cáo rõ với tham quân đại nhân".

Lưu Dự nói: "Mục tiêu của hấn là Hồ tướng quân, lại thêm coi thường tại hạ, vì vậy mới may mắn đắc thủ. Nếu tại hạ đoán không sai, kẻ này nếu chẳng phải Thái Bình Thiên Sư Tôn Tư, thì cũng là truyền nhân đắc ý của hấn, bằng không chẳng thể có sức

mạnh đến vậy, hấn ta mất chiếu thanh quang lấp lánh, chính là đã thi triển 'địa pháp' nằm trong 'Hoàng Thiên Đại Pháp' của Tôn Tư”.

Hồ Bân đã thay đổi hoàn toàn cách nhìn với Lưu Dụ, ân cần nói: "Người này có thể ẩn nấp đâu đó tính cách hại người, hay là thủ tiêu kế hoạch đêm nay, đêm mai ta sẽ an bài cho người tìm chỗ khác tiềm nhập Biên Hoang”.

Lưu Dụ quả quyết nói: "Không cần đâu, tại hạ biết cách tự lo cho mình”.

Nói xong tung mình lên biến mất trên bờ sông tối tăm.

o0o

Cành lá rung rinh, một người tự ngọn cây nhảy xuống, cười ha ha nói: "Ta đã tưởng nam quân ở cái chốn ma mị này mới thiết lập một tòa phong hỏa đài, nguyên lai là tiểu tử Yến Phi nướng thịt ngon, hại mỗi lập tức thực chỉ rung động (tích cũ: có người mỗi khi sắp được ăn món ngon, ngón tay máy động báo trước, sau gọi là thực chỉ), người này không chút khách khí ngồi ngay xuống bên cạnh Yến Phi.

Yến Phi cắt một tảng thịt to đưa cho hấn nói: "Ta lại cho là người chết quách đi rồi”.

Người mới tới chính là tay Phong Mai xuất sắc nhất ở Biên Hoang Tập tên Cao Ngạn, gã cầm miếng thịt đùi sói ăn ngấu nghiến, nói không ra tiếng: "Câu này lý ra là để ta hỏi người mới phải. Người lần này ngênh ngang như thế, không sợ chọc cho Hồ nhân tới sao?”.

Yến Phi cười phân thành thực nói: "Cho là có kẻ theo dấu truy tìm ta, cũng đã bị thủ pháp nghi binh dẫn dụ truy theo hướng ngược lại sang Nhữ Âm thành ở bờ bên kia. Nói tới phản truy tung, ta cũng có được một số biện pháp. Làm sao người lại thay đổi chủ ý? Người không phải muốn lưu lại Biên Hoang Tập để đại phát tài sao?”.

Cao Ngạn lắc đầu cười khổ: "Suýt chết con bà nó thì có. Bỗng dưng quân tiên phong của Phù Dung từ bốn phương tám hướng ập vào Biên Hoang Tập, chặn đường tiến ra thông đạo, lại sai người trùng trùng bao vây Biên Hoang Tập, một lũ giết người hung dữ như lang sói, may sao ta đã lo liệu trước, dự bị sẵn đường lui, mau chóng chuồn đi, bằng không thì cái mệnh nho nhỏ này cũng đi đứt rồi”.

Yến Phi cắt ngang: "Người có thông đạo bí mật có thể ly khai Biên Hoang Tập sao?”.

Cao Ngạn gơ ba ngón tay cười hi hi: "Muốn ta nói ra cho người sao? Lão tử cho người một cái giá ưu đãi nha".

Yến Phi cảm giác rất không ổn, tuy xem ra tự mình không có khả năng, nhưng Phù Dung lần này rõ ràng chĩa mũi nhọn vào Thác Bạt Khuê, bất giác tâm tình hết sức bối rối, chẳng biết nên tiếp tục hoàn thành công việc Thác Bạt Khuê phó thác, hay là quay trở lại Biên Hoang Tập coi cứu cánh, trong lòng day dứt không yên, bực tức nói: "Cút mẹ người đi. Người hiện giờ tính đi đâu vậy?".

Cao Ngạn hận đến nhe hết cả bộ xỉ ra: "Không ăn được thì đập đổ. Người nhân lúc người ta gặp cơn nguy khốn, ăn chặn của ta năm đĩnh vàng mồ hôi xương máu, may sao hiện tại ta lại có thể tìm nam nhân bán chút tin tức, thu lại mấy đồng vậy".

Yến Phi ngưng thần nhìn ngọn lửa, trầm giọng nói: "Cao Ngạn, ta có thể tin người chẳng?".

Cao Ngạn ngạc nhiên đáp: "Vấn đề của người thật cổ quái. Bất quá vì người mấy năm nay giúp ta không ít, lão tử tuy không phải loại người cảm ân phải báo, nhưng cũng có mấy điểm cảm động. Nói đi".

Yến Phi liếc nhìn gã, nhíu mày nói: "Người cuối cùng là loại người gì? Ngoài việc bán tin tức kiếm tiền, thực không có lý tưởng hay mục đích cao xa gì sao?".

Cao Ngạn kỳ quái hỏi: "Người chẳng phải là gã Yến Phi mọi sự đều chẳng quan tâm sao? Sao bỗng dưng lại quan tâm tới ta vậy? Thấy người ta bằng hữu thân thiết, ta cũng không đành lừa người, Cao Ngạn này là người thấy tiền là sáng mắt, lý tưởng duy nhất là kiếm tiền không ngừng, sau này tìm chốn phong lưu khoái hoạt. Không cần tín nhiệm ta, chỉ cần ra giá đủ hấp dẫn, với ai ta cũng có thể bán tin tức cho".

Yến Phi cười nhẹ: "Người đang lừa ta thì có, người chỉ sợ bị người ta nhìn thấu nội tâm lương thiện, mới đánh lộn sòng coi tiền như mệnh, thấy lợi quên nghĩa như vậy. Bớt nói lời thừa đi, coi đây!".

Vừa nói, vừa dùng chủ thủ đào đất, đưa tay lần mò, rồi tiếp tục đào, dưới đôi mắt trợn trừng của Cao Ngạn, đã thấy mười đĩnh vàng trong tay hấn rực rỡ dưới ánh hỏa quang.

Cao Ngạn hai mắt phát sáng, trừng trừng nhìn đống vàng giận dữ nói: "Người không phải là muốn vật quý nguyên chủ, lại trả tiền để mua tin tức quan trọng hay sao? Mẹ nó chứ, thiên hạ đâu có chuyện dễ dàng như thế nhỉ? Nói mau, chỉ cần không bắt ta quay lại Biên Hoang Tập, nhất định kiếm cách cho người thỏa đáng rồi".

Yến Phi nói: "Chuyện này nói lạ thì không lạ, nói khó cũng không khó, mà cần lợi dụng nhân duyên quan hệ của người, giúp ta tìm Hồ Bân, nói với hắn năm ngày sau, vào khoảng từ giờ Dậu đến giờ Tuất ta sẽ tới Lang Tử Cương ngoài thành Thọ Dương, nếu Tạ Huyền muốn tìm kiếm một chiến thắng to lớn nhất kể từ sau trận Xích Bích thì tự thân tới đó, Yến Phi ta sẽ không để hắn phải thất vọng đâu".

Cao Ngạn lộ thần sắc kinh ngạc ngoài sức tưởng tượng, ngơ ngác nhìn hắn một lúc lâu, lẩm bẩm: "Người không đùa chứ, muốn Tạ Huyền tới gặp người, chẳng lẽ cứ nói khơi khơi là xong hay sao?".

Yến Phi tiện tay cầm khúc xương đùi đã bị hai người chén hết thịt quăng đi, thu cất chủ thủ, điềm nhiên nói: "Ta đương nhiên có tín vật làm bằng, bất quá món hàng đáng giá bảy đỉnh vàng mà người đòi lấy của ta mười đỉnh".

Cao Ngạn ngạc nhiên: "Phải là mười đỉnh, đúng không?".

Yến Phi cười nhẹ: "Ba đỉnh này là ta mua tin tức về thông đạo bí mật ra vào Biên Hoang Tập".

Cao Ngạn hạ thấp giọng nói: "Người thật có biện pháp cho Tạ Huyền thắng trận này sao?".

Yến Phi cười khổ: "Thiên vương lão tử cũng chẳng có cách nào đưa ra bảo chứng cho chuyện này, bất quá khả dĩ khiến cho hắn có nhiều cơ hội giành chiến thắng hơn, còn chi tiết cần phải bảo mật, Tạ Huyền trông thấy vật chứng, tự khắc minh bạch".

Cao Ngạn xòe bàn tay, tức giận nói: "Xong rồi!".

Yến Phi bốc vàng bỏ vào tay hắn: "Không phải người sẽ chuồn đi chứ?".

Cao Ngạn thở dài: "Nếu vậy ta còn làm người được sao? Chưa kể giao tình của chúng ta, ta dầu gì đi nữa cũng là Hán nhân, lại còn tiểu tử người chân trời góc biển truy sát, hại ta ngày đêm lo sợ nữa".

Lại nói tiếp: "Phế viện Lương thị, đông bắc thành, trong khu vườn phía đông có một ao sen, nhập vào thủy đạo sẽ thông ra Dĩnh Thủy, chiều dài chừng mười mấy trượng, đủ rộng để một người chui lọt, coi chừng đại bản doanh của Đế bang ở ngay cạnh".

Yến Phi chìa ra một cái túi da dê chứa bảo, nói: "Người tốt nhất đừng mở ra coi, khỏi lo không chịu nổi bị dụ hoặc, gây chuyện lụy người lụy mình".

Cao Ngạn tiếp lấy, nhíu mày ngó Yến Phi: "Người cứu cánh là loại người gì vậy?".

Yến Phi ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng bên trên, thần sắc biểu hiện thống khổ, nét u uất trong ánh mắt lại càng trầm trọng, miệng khẽ ngâm:

"Dạ trung bất năng mị, khởi tọa đàn minh cầm.

Bạc duy giám minh nguyệt, thanh phong xuy ngã khâm.

Cô hồng hiệu ngoại dã, tưởng điệu minh bắc lâm.

Bồi hồi tương hà kiến? Ưu tư độc thương tâm".

Cao Ngạn nghe mà ngơ ngác, gã không hề biết Yến Phi ngâm tác phẩm 'Vịnh hoài thi' của Nguyễn Tịch, người đứng đầu 'Trúc lâm thất hiền' trước tác hơn trăm năm trước. Tuy gã chữ nghĩa không nhiều, nhưng mà những hình ảnh gì gì tiếng đàn đêm khuya, trăng lạnh gió gào, cánh hồng cô độc cũng khiến gã đồng cảm với Yến Phi cùng nội tâm mê man, tịch mịch, đau thương hằn mang trong lòng. Điều này ẩn khuất không lộ ra chút nào, người quen biết cũng chỉ thấy dấu vết của những lo âu tư lự mà thôi.

Có thể thấy Yến Phi không thể kềm chế nổi mà biểu lộ ra lúc này, thực có một trái tim đau thương chồng chất, nhất thời Cao Ngạn muốn hỏi mà không thốt nên lời.

Yến Phi bỗng lộ thần sắc cảnh giác, chăm chú nhìn lên trời, Cao Ngạn nhảy bổ lên, quét mắt nhìn bầu trời đêm, một chấm đen đang lơ lửng tròn trên đầu hai người.

Yến Phi thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói: "Nếu ta không nhầm, con súc sinh này chính là của Khất Phục Quốc Nhân tên gọi Tái Bắc Thần Ứng Thiên Nhân".

Cao Ngạn lập tức toàn thân rét run.

Khất Phục Quốc Nhân là cao thủ đáng sợ thuộc Tiên Ti tộc, chỉ xếp sau Mộ Dung Thùy, thủ đoạn tàn nhẫn, tinh thông thuật truy tung, điều khiến người ta sợ hãi nhất là hắn ta lại ham thích nam nhân, lọt vào tay hắn coi như phải chịu nhục nhã ê chề, sống không bằng chết, gã cũng quên luôn không hỏi bằng cách nào Yến Phi nhận ra đó là Thiên Nhân Ứng của Khất Phục Quốc Nhân, kinh hãi nói: "Bọn ta chuẩn thôi".

Yến Phi vẫn thần thái thản nhiên: "Không cần vội vã. Ta sẽ chỉ cho người theo đường nào mà đi, người chỉ cần lập tức y theo như thế, chuẩn càng xa càng tốt, đến tận Thọ Dương trấn cũng chẳng cần quay đầu nhìn lại, ta tự khắc có cách bảo mệnh trốn chạy".

Cao Ngạn hồi hộp yên lặng chờ đợi. Yến Phi nhắm mắt, bỗng quát khê: "Đông nam!".

Cao Ngạn chỉ hận cha mẹ sinh ra cho hắn có một cặp giò, kêu khê: "Tiểu tâm" rồi vọt đi như một tia khói.

Yến Phi chậm chậm rút Điệp Luyện Hoa đứng lên, mở to cặp hồ mục. Nháy mắt đã thấy Khất Phục Quốc Nhân áo choàng đỏ tung bay, phiêu dương như quỷ mị, từ góc tây bắc rừng rậm mà lại, chân không chạm đất, xuất hiện như u linh trước mắt.

oOo

Lưu Dụ lưng đeo bội đao, dưới ánh trăng chiếu sáng vàng vạc trên đồng hoang, mau lẹ chạy một hơi hơn mười dặm đường, cảm thấy vừa an ủi, lại vừa thất vọng. Hắn an ủi là do nguyên nhân trên đường không bắt gặp một cao thủ Ngũ Đầu Mễ Đạo nào, chẳng phải vì hắn lo không địch nổi, mà vì không muốn sinh chuyện gì. Chẳng may thất thố thì thật là một trở ngại lớn cho nhiệm vụ lần này; hắn thất vọng lại vì chẳng kiếm nổi một nửa tên hoang dân nào trốn từ Biên Hoang Tập ra, bởi hắn hy vọng từ miệng bọn này khai thác tình hình bên trong Biên Hoang Tập. May mà hắn tính cách kiên nghị, cho nên cũng chẳng vì vậy mà tiết giảm ý chí.

Bên phải là dòng sông Dĩnh Thủy uốn khúc chảy về nam. Hắn đang phân vân không biết có nên theo bờ tây Dĩnh Thủy đi lên bắc, như thế nhiều khả năng gặp được hoang nhân. Bỗng nhiên một tiếng kêu thê thảm từ cánh rừng hoang phía tây bắc vọng tới, theo hắn dựa vào nhĩ lực phán đoán, nơi đó cách chừng nửa dặm.

Lưu Dụ trong lòng rung động, thầm nghĩ hắn là cường đồ chặn đường cướp đoạt, xem ra cũng thuận đường, lại thêm khả năng trên đường là hoang nhân chạy trốn khỏi Biên Hoang Tập, thêm nữa là cơ hội hành hiệp trượng nghĩa, không chút do dự, theo hướng thanh âm phóng tới.

oOo

Khất Phục Quốc Nhân tựa như hồng y lệ quỷ từ địa ngục hiện lên, đứng dưới ánh trăng cách chừng hai trượng ngẩng nhìn Yến Phi ngạo nghễ đứng bên đồng lửa, tay không mang vũ khí, nhưng Yến Phi biết rõ cây trượng thành danh Huyền Thiết Xích của hắn theo thói quen vẫn giắt sau lưng.

Yến Phi ung dung nói: "Khất Phục Quốc Nhân người chẳng phải gần đây không có tiền hô hậu ủng thì mất oai phong sao? Vì cớ gì đêm nay lại lạc bước lên đênh một mình vậy?".

Khất Phục Quốc Nhân cặp mắt cá chết chột thần thái đại thịnh, toàn thân cũng tự hồi phục sinh khí, khùng khục cười như gà mái: "Đã có tiểu tử ngoan ngoãn người bồi tiếp, bốn nhân đâu còn sợ tịch mịch".

Yến Phi không chút động tĩnh, mặt thoáng lộ nét cười, Điệp Luyến Hoa đã xuất khỏi vỏ, đồng thời vung tả cước đá tung đồng lửa, hất bay cả đám than hồng, ngập trời hỏa tinh ập thẳng vào mặt Khất Phục Quốc Nhân. Điệp Luyến Hoa trong tay hữu hóa thành một luồng sáng xanh mau lẹ đâm tới điểm yếu hại trên ngực đối thủ, tất cả động tác thực hiện cực kỳ lăng lệ. Gã hiểu rõ sự lợi hại của đối phương, cướp tiên cơ toàn lực xuất thủ, không chút lưu tình.

Khất Phục Quốc Nhân cười ha hả, áo choàng tung bay, tựa như nhất phiến mây hồng lượn tròn cuộn lên phản kích, ngay lập tức khiến cho Yến Phi không những mất mục tiêu công kích, mà kinh khí cuộn tới còn khiến toàn bộ đám tàn than lửa bị hất ngược trở lại, gã thậm kê bắt diệu, vội vã thoái lui. Gã nghe đối phương danh vang Cửu hỉ, nhưng không nghĩ Khất Phục Quốc Nhân đạt đến cảnh giới ấy.

Khất Phục Quốc Nhân thực ra cũng phải âm thầm kêu khổ, hắn không tưởng Yến Phi biến chiêu linh hoạt đến thế, tùy tiện muốn tới thì tới, muốn lui thì lui, nếu để chân khí xảo kinh từ áo choàng quét trúng thân kiếm, hắn sẽ thừa cơ thi triển thủ pháp tinh ảo đoạt kiếm, may mà Yến Phi hiện tại đã rơi vào bại thế, hắn chỉ cần thừa thế truy kích, bảo đảm Yến Phi vô lực hoàn thủ. Huyền Thiết Xích dài hai thước tám tấc danh tiếng lẫy lừng vô lâm phương bắc tìm theo công kích Yến Phi như hình với bóng.

"Bồng! Bồng! Bồng!".

Âm thanh của kinh khí giao kích vang lên không ngừng. Bụi than tàn lửa bắn ra tứ tung, Khất Phục Quốc Nhân đụng phải ba tầng kiếm khí vô hình hữu thực, mỗi tầng kiếm khí đều ngăn trở hắn không cách nào tiến tới, nhuệ khí hoàn toàn tiêu thất sau lần va động cuối cùng. Lần đầu tiên Khất Phục Quốc Nhân gặp phải thứ kiếm pháp như vậy.

Nguyên Yến Phi khi bay ngược trở lại đã bủa ra một lưới kiếm chia ra ba tầng bức bách Khất Phục Quốc Nhân vô pháp thừa cơ truy kích, theo nhận xét của Yến Phi, Khất Phục Quốc Nhân tuy bề ngoài thanh thế hung hãn, nhưng trong chiêu thức cự lực đã tận, tân lực chưa sinh trong lúc lúng túng, vì vậy không thể tận dụng cơ hội. Luồng thanh mang trong tay đại thịnh, kiếm vũ ngập trời hướng đến kẻ địch đáng sợ đánh tới.

Khất Phục Quốc Nhân hành động ra ngoài dự liệu của Yến Phi, chẳng hề thoái lui, cũng không thềm dùng thiết xích phong tỏa chiêu thức của gã, mà thân mình quỳ xuống, đầu lắc mạnh, một cuộn vải bố to tướng vụt phát lên xâm nhập trung tâm lưới kiếm, đập trúng vào Điệp Luyến Hoa.

Bảo kiếm giống như bị trúng một chùy ngàn cân, sém chút đã thoát thủ bay đi, toàn thân kinh mạch hầu như tê liệt, khó chịu vô cùng, biết rõ đây là thời khắc sinh tử tồn vong, Yến Phi vội miễn cưỡng đề khởi chân khí, mượn thế xoay người, Điệp Luyện Hoa hóa ra kiếm khí che phủ toàn thân, nghiêm mật phòng thủ.

Khất Phục Quốc Nhân đắc ý cười dài, thân mình bay vọt lên, lao tới trên đầu Yến Phi, Huyền Thiết Xích cuồng mãnh kích tới Yến Phi, không để lọt một kẽ hở nào cho gã đào thoát.

Yến Phi dựa thế xoay mình hóa giải kinh khí xâm nhập nội thể, mắt thấy Khất Phục Quốc Nhân dùng chiêu thức cao minh đến vậy, thầm kêu lợi hại, Điệp Luyện Hoa lập tức đảo ngược lên phản kích.

"Đình đình đang đông".

Kiếm, xích giao nhau vang lên một chuỗi âm thanh bất tận, Khất Phục Quốc Nhân từ phía trên liên tiếp đánh xuống, Yến Phi toàn lực ứng phó đối thủ đáng sợ này, thế công như bài sơn hải đảo của hắn khiến gã muốn sức cùng lực kiệt, chân không ngừng thối lui theo hướng Dĩnh Thủy.

Chỉ trong chớp mắt, Yến Phi đã ngạnh tiếp hơn chục chiêu thức quán chú đầy chân kinh, biến hóa lúc khinh lúc trọng, có thể theo phương bất kỳ đánh tới.

"Pang!".

Khất Phục Quốc Nhân bay vọt lên, hữu cước liên tiếp kích trúng mũi kiếm của Yến Phi.

Một cổ kinh lực không thể chống nổi ập tới, Yến Phi cánh tay cầm kiếm đau đớn kịch liệt, loạng choạng lùi lại phía sau.

Khất Phục Quốc Nhân cũng bị cường lực phản chấn không sao tiếp tục truy kích được nữa, thân mình vọt ngược ra sau hạ xuống đất.

Khoảng cách giữa hai người bây giờ đã xa tới hai trượng.

Yến Phi chập choạng đứng lên, 'oa' một tiếng, phun ra một búng máu, Điệp Luyện Hoa lại trở vào đối thủ.

Khất Phục Quốc Nhân Huyền Thiết Xích cũng trở thẳng Yến Phi, mớ tóc đen và tấm áo choàng không gió tự lay động, hình dáng như lệ quỷ, song mục phát xuất những tia âm lãnh kỳ dị hiếm thấy, chân khí bao trùm khóa chặt đối thủ, cất giọng âm hiểm: "Hảo kiếm pháp, Khất Phục Quốc Nhân ta gần mười năm nay mới gặp thứ kiếm thuật xuất sắc đến thế, với tuổi trẻ như ngươi cực khó đạt được, tiền đồ vô hạn lượng, chỉ tiếc là đêm nay kiếp số khó thoát".

Yến Phi dùng toàn lực chống lại luồng kinh khí Khất Phục Quốc Nhân không ngừng phát động áp tới gã, minh bạch đối phương đã bỏ ý định bắt sống, biến thành toàn tâm sát tử bản thân mình, tránh để ngày khác thành đại họa, cười nhẹ nói: "Cứ việc tận lực ra tay đi, coi xem có như ý người không".

Khất Phục Quốc Nhân trên mặt xuất hiện nét cười tàn nhẫn: "Ta biết người là kẻ nào rồi, Mộ Dung Văn chẳng phải đã chết trong tay người sao? Chỉ cần tin tức này truyền đi, cho là đêm nay người may mắn trốn đi, người của Mộ Dung Tiên Ti há lại bỏ qua người?".

Yến Phi trong lòng rung động, tuy biết Khất Phục Quốc Nhân dùng kế công tâm, nhưng cũng bị ảnh hưởng rõ rệt, kiếm khí giảm đi mất ba phần.

Khất Phục Quốc Nhân hét lên một tiếng, tấm áo choàng vụt bay ngược ra sau, thiết xích trên tay quán đầy kinh lực rung trời chuyển đất, uy lực kinh người kích đến.

Yến Phi gắng thu nhiếp tâm thần, luồng kiếm quang trên tay bùng ra, toàn lực triển khai chiêu thức bảo mệnh trong Nhật Nguyệt Lệ Thiên Tâm Pháp, Điệp Luyện Hoa vẽ thành một chuỗi những vòng tròn, từ vòng lớn dần hóa thành vòng nhỏ, bất kể chiêu số Khất Phục Quốc Nhân biến hóa ra sao, cuối cùng cũng bị một vòng tròn phong tỏa.

Khất Phục Quốc Nhân trước tiên cảm nhận một cỗ kiếm khí dương cương thấu qua thiết xích kích tới, bụng bảo dạ tiểu tử lợi hại, vội vận xuất toàn lực, thầm nghĩ Yến Phi không chết cũng trọng thương, bỗng thấy dương kinh hóa thành âm nhu, kinh khí hần phát xuất bị hóa tán ít nhất một nửa, khi biết trúng kế thì đã muộn.

"Tang!".

Yến Phi lại phun ra một búng máu, nhắm thẳng vào đầu vào mặt Khất Phục Quốc Nhân bắn tới, thân mình nương thế bay ngược trở lại, cười nói: "Cho lão ca người một cơ hội phao tin đồn nhằm nghe".

Khất Phục Quốc Nhân vừa mau lẹ chuyển thân tránh qua ngậm tiên huyết chứa đầy kinh khí, Yến Phi đã thấy ở ngoài mười trượng xa, càng chạy càng nhanh, giận dữ gầm lên, đề khí truy theo như điên như cuồng.

- o O o -